



Unu

Arătăm ca două fete obișnuite. Nu mai mult de optsprezece ani. Ea, cu o căciuliță galben-deschis, eu, cu fața pe jumătate ascunsă de ochelari negri. Cu picioarele atârând în gol, părul fluturând în ceața orașului Caldaras, bucele lungi amestecându-se. Avem brațele încolăcite printre zăbrelele de metal ale vechiului aviariu care reflectă lumina răsăritului, mult deasupra pieței. Aici, sus, eu și Jey am putea părea asemănătoare oricui s-ar întâmpla să-și ridice privirile și să ne descopere. Am putea părea chiar surori. Însă nimeni nu ne-ar putea acuza de adevăr. Suntem prea departe ca să știe careva că suntem gemene – ca să-și dea cineva seama că numai una dintre noi e ființă omenească.

O mână de preoți ai lui Rasmus s-au adunat la fântâna din centrul Pieței Marelui Ra, pentru meditația de dimineață. Câțiva cetățeni stau lângă ei, pe dalele albe de marmură, cu capetele plecate. Alții se grăbesc în drumul lor, salutând doar în trecere.

— Rege Rasmus, îți mulțumim pentru lumină, șoptește Jey odată cu murmurale îndepărtate ale preoților.

Își încrucișează încheieturile, cu palmele înainte și degetele întinse, simbolizând razele soarelui.

— Chiar n-ar trebui să mai facem asta, zic eu încet, dar nu la „noi” mă refer.

Restul lumii nu prezintă niciun pericol pentru Jey. Ea este liberă să existe.

Jey îmi aruncă o privire muștrătoare, până când în sfârșit fac gestul de reverență spre zeul-rege și mormăi:

— Mulțumesc.

Surorii mele îi place să împărtășească religia cu cineva, așa că eu ies din ascunzătoarea mea pentru un răsărit, în fiecare lună. Îmi place priveliștea – felul în care preoții mai mici în rang, în robe violet și albastre, se aranjează în evantai în jurul mentorilor îmbrăcați în negru, ca frunzele strălucitoare ale unei verze de noapte –, deși vin mai mult pentru ea.

Îmi lipesc obrazul de grilajul cald, ruginit. În depărtare, dincolo de marginea orașului în pantă, marele vulcan Mol se înalță și pufnește nori negri.

— Nu că nu mi-ar plăcea să ies din casă, din când în când, dar pentru un pic de mișcare și o schimbare de decor nu prea merită să fii fiartă de vie, zic eu.

— N-ai fost încă prinsă, spune sora mea.

Încă.

Preoții de jos își continuă meditațiile, invocând luminoasele spirite ale trecutului. De aici, spiritele par doar un pic mai mult decât petice sclipitoare de ceață îndesite pe la marginile fântânii.

— Asta e o reușită, zice Jey. Cel puțin așa cred.

Încuviințez dând din cap, deși eu nu pot desluși spiritele unul de altul, cum poate ea. Nu am destule ore de studiu petrecute în Templu pentru asta. Sau orice alt tip de educație primită

la Templu, la drept vorbind. Aș fi fost primită cu aceeași căldură ca monstrul Bet-Nef, ale cărui oase străvechi, blestемate, încă zac sfârâind pe fundul lacului Valul de Azur.

Dar sora mea urmărește preoții cu ochi strălucitori – cu ochii mei, numai că negri și minunați, nu albaștri ca zambila. E atât de ușor să consideri că asta e singura deosebire dintre noi, singurul meu cusur. Încerc să nu mă gândesc la deosebirile nevăzute – pânda de păianjen a cicatricelor roșii care-mi acoperă spatele. Sângele meu.

Eu nu mă uit la preoți. Nu vreau să le atrag privirea spre mine, oricât de multă lumină a soarelui, ceață și distanță ne separă. În schimb, studiez impozanta statuie ce străjuiește ușa Templului din partea cealaltă a pieței: un individ de obsidian, cu umeri lați și puternici, cu brațe musculoase, care aruncă o privire severă la oamenii de la picioarele lui. Are dinți ascuțiți, părul zbârlit și ochi înfiorători, bulbucați. Și aripi, patru la număr, delicate și arcuite ca ale unei libelule.

Aripi-roșii. O creatură cu suflet diform, cu răzbunarea strămoșilor arzându-i sub piele, rod al nelegiuitei legături dintre o ființă omenească și un alter. Mă uit la el, la acest monstruos prinț din piatră, căutând pe chipul lui ceva din mine însămi.

Meditația de dimineață se încheie și nu mai simt că eu și Jey suntem surori gemene normale, care se deosebesc numai după culoarea ochilor. Ea este ființă omenească, iar eu sunt o creatură întunecată din mitologie care a prins viață. *Aripi-roșii.*

Eu.

— Păi, atunci, zice ea, o să... ne vedem deseară.

— Să înveți bine, spun eu, schițând un zâmbet. Încearcă să nu cedezi distracției. Iar dacă nu-i rezști, atunci... asigură-te că el e devastator de frumos sau măcar îndeajuns de atrăgător cât să te facă să crezi asta.

Ea râde ușor, dar nu mai spune nimic. O privesc cum coboară și dispare în cotloanele acestei clădiri vechi, pe jumătate uitate. Știm cum să ajungem până aici, sus, fără să deranjăm mica prăvălie sau apartamentul de deasupra, care i-au luat în stăpânire etajele inferioare, respectiv părțile ei cele mai bune.

Aștept câteva minute, apoi cobor și eu, dar nu ca să-mi urmez sora la școală, astăzi sau în oricare altă zi. Eu trebuie să mă întorc acasă pe cărări întunecate și mai puțin umblate, ca să mă ascund din nou.

Când eu și Jey ne-am născut, cumva părinții noștri s-au convins că am fi fost amândouă umane. Ba chiar l-au adus pe preotul lui Rasmus local în casa noastră, ca să officieze însemnarea cu pecetea sfântă pe micuțele noastre frunți pătate.

Dar mama noastră era o alter, o prințesă a luminii și a virtuții, ieșită parcă din filele unei povești pentru copii. Eu și Jey suntem rodul legăturii interzise dintre alter și om – deși gemene, una umană, cealaltă aripi-roșii. Orice aripi-roșii ar trebui înecat de părinți la naștere, însă ai mei au crezut că eu eram specială. *Semănai atât de mult cu un copilaș*, spunea tata.

Bineînțeles, în clipa în care briciul preotului mi-a ciupit pielea, sângele rău a ieșit la iveală, negru ca lumea privită prin ochii strâns închiși. Eu am plâns, preotul a înmărmurit, iar mama a explodat într-o bilă de foc care a mistuit și casa noastră, și preotul odată cu ea. Povestea pentru copii a fost adevărată, la urma urmei.

Astfel, eu, tata și Jey am lăsat în urmă câmpurile de lin violet din Val Chorm, pentru Caldaras, un oraș precum mecanismul unui ceas, cu roțițe dințate și angrenaje și *țac-țac-țacuri*. Ceața vulcanică arzătoare, înecăcioasă, pe care acum o pot respira ca pe aer adevărat, mi-a usturat plăpânde viscerale pentru

prima oară, când am coborât din tren. Tata ne ducea, pe Jey în brațe, înfășată în cele mai bune scutece, și pe mine într-un coș, la șold. Eram înfășurată într-o față de masă, ascunsă sub mă-nunchiuri putrede de tulpini de lin, cu o batistă legată la gură, ca să nu scot niciun zgomot.

Așa a început viața mea. Am fost ascunsă, invizibilă, în ultimii optsprezece ani. Poate că semăn cu Jey, dar sângele meu trădează un altfel de suflet.

Tata spune că sunt o fată bună și nu se înșală. Niciodată n-am furat vreo bucățică de prăjitură, n-am ucis nici măcar vreo insectă. N-am dorit vreodată răul cuiva, nici măcar preoților care m-ar osândi la Înecarea Veșnică. Nu-mi dau voie să zgârii mânioasă pereții, să râcâi sticla fumurie ce mă separă de lume până-mi tocesc unghiile și-mi dă sângele negru. Asta fac fiarele.

Dar, în inima mea, știu că virtutea mea este doar o măsură de siguranță. Simt răutatea clocotindu-mi în piept, adunându-se ghem, zvârcolindu-se. Ca apa fierbinte care este pompată din lacul Valul de Azur, plumbul solid presând-o din toate părțile până când răbufnește și se preface în aburi. Simt că dac-aș face vreodată o faptă rea, cât de mică, n-aș mai fi în stare să mă opresc până ce n-aș distruge lumea întreagă.

Tata spune că sunt o fată bună și nu se înșală.

Deocamdată.

În timp ce Jey își începe ziua la școală, eu mă grăbesc prin aerul umed al orașului, cu capul plecat, spre adăpostul sigur al casei noastre și al domului de sticlă sub care locuiesc, în secret. Mă furișez pe străzile lăturalnice și prin gangurile pline cu noroi, singurul zgomot făcut fiind cel al poalelor tocite ale trenului meu fluturând în mers.

La mare distanță de frumoasa Piață a Marelui Ra, ies în Aleea Nebunului, o străduță îngustă, foarte aproape de-a fi una dintre cele mai mizerabile zone ale orașului, dar care reușește să rămână respectabilă. Oamenii își văd de drumul lor; majoritatea adulților sunt îmbrăcați în haine simple, dar bune, iar cei mai mulți copii par să fie ai cuiva. Trec pe lângă vreo câteva uși simple de birouri, pe lângă pensiuni și Camera Pompei, o tavernă foarte frecventată, înainte de a da cu ochii de un mic gang ce face legătura cu următoarea stradă de care am nevoie. Chiar dacă n-am explorat tot orașul Caldaras pe jos, l-am vizitat adesea pe hârtie tipărită. Uneori, mi se pare că am călătorit prin toată lumea grație hărților și cărților pe care mi le aduce tata acasă.

Zgomotele dinspre Aleea Nebunului sunt mai slabe aici, în gang și, cu cât înaintez, cu atât mai liniște se face. Pietrele de pavaj lasă locul pământului negru bătătorit, care-mi înăbușă pașii. Ceața s-a adunat aici, estompând liniile zidurilor ruginii și ale ferestrelor zăbrelete. O pasăre răpitoare urmărește de la înălțime o pereche de porumbei. Aburul se ridică dinspre țevile din spatele clădirilor, tulburând ceața gangului, și eu respir aerul fierbinte înșesat cu miros de cărbune și de materii descompuse.

Pasărea întoarce brusc capul – o mișcare fulgerătoare – și se uită fix în direcția mea cu ochi galbeni, neclintiți. Am trăit printre păsări răpitoare toată viața. Ochii aceia, oglinda unei inimi nemiloase care nu se teme aproape de nimic pe lumea asta, semnalizează *pericol*. O iau la fugă.

Oamenii – doi, cred – care mă urmăriseră discret prin gangul învăluit în ceață, scot un strigăt de panică și se silesc să mă prindă din urmă, în loc să-mi curme brusc existența pe pământ.

Cu respirația întretăiată, alerg. Aleargă și ei. Bandiți sau, mai rău, gărzi. Ceața se vălătuțește. Nu privesc înapoi. Nu contează de ce mă urmăresc oamenii ăștia. Nu trebuie să fiu prinsă. Nu trebuie să fiu văzută.

Prin ceață, zăresc drugi negri solizi, sunetele pașilor mei și ale celor care mă urmăresc fiind singurele care se aud în acest coton pustiu al orașului. Poarta de la capătul gangului este închisă.

Nu, nu, nu.

Mă apuc de bare, totuși, încercând să mă cațăr. Alunec o dată, de două ori, rugina îmi julește și-mi zgârie palmele.

Niște mâini pe umerii mei. Degete puternice mă strâng până la os, smucindu-mă îndărăt. *Violență*. E o senzație nouă. Nu pot să spun că îmi place.

Mă răsucesc și mă reped la o ușă metalică ce bubuie a gol sub pumnii mei. Pentru prima oară îmi zăresc atacatorii. O imagine albastră.

Preoții ai lui Rasmus! Voinici, asudați de efort, unul mai vânjos decât celălalt, arată mai degrabă a tâlhari de rând decât a sacerdoți. Amândoi agită niște pistoale negre cu pâlnie, ceea ce e un pic dezamăgitor, de vreme ce, după părerea mea, s-ar cuveni ca preoții să-și poată doborî dușmanii direct cu razele albe ale soarelui.

— Hei! Ajutor! strig eu la ușa închisă, dar nu răspunde nimeni.

Bâjbâind după o altă soluție, mă întorc cu fața la preoți. Cum m-au găsit? Ce vor să facă?

Oare știu ce sunt?

— Ce vreți?

Fac un salt în lături, când ei se năpustesc asupra mea.

— Predă-te zeului-rege, zice unul, puțin cam fără suflu. Rasmus o să te judece.

Se repede la mine, dar îi aplic o lovitură de picior în jumătatea corpului generos drapată de robă, iar el se împleticește un pas înapoi.

Și apoi sunt zdruncinată de ceva ce se răsuțește în lăuntru meu. O *potențialitate* incandescentă în miezul făpturii mele, deasupra stomacului. Mă opresc, cu o palmă lipită pe cadrul scorojit al ușii, stând nemișcată, încercând să nici nu respir. Tălpile îmi ard.

Ceva din creier îmi spune că, dacă respir măcar, dacă trag o singură gură de aer prelung și cu lăcomie, așa cum instinctele mele doresc cu disperare în clipa asta, acea energie potențială confuză se va dilata, mă va devora și mă va cuprinde până în vârful degetelor. Simt că aș putea să smulg tocul ușii din zid, cu ușă cu tot. Și zidul, deopotrivă. Și tot gangul.

Aripi-roșii. Pielea mă furnică și sângele îmi vuieste.

Îmi lipesc spatele de ușă și-mi încleștez degetele.

— Plecați și o să vă las teferi.

Oamenii înaintează, dând la o parte cu piciorul lăzi putrede și stârnind mici vârtejuri în ceața deasă. Cel care vorbise primul pare obosit. Celălalt este mai furios, rățoindu-se:

— Îndatoririle noastre au fost stabilite de Rasmus însuși.

Mai înainte să pot răspunde, un tânăr iese din ceață, mai zvelt și mai scund decât preoții, purtând pantaloni de muncitor și un trenchi simplu, cenușiu. Peste umerii atacatorilor mei, îl văd analizând situația și apropiindu-se, îngrijorat. Încerc să-i fac semn să plece înainte ca ei să-l observe, dar el strigă:

— Hei, voi de colo!

Preoții se întorc.

— Stai deoparte, preaiubitule! îi zice furiosul. Aceasta este o chestiune a Templului!

— Haide, îmi zice celălalt preot, apucându-mi brațul.

Încerc să mi-l eliberez, dar el e puternic și mă îmbrânțește în ușa de metal.

— Lăsați fata! spune muncitorul, apropiindu-se și ridicându-și pumnii.

— Pleacă de aici! încerc eu să strig la el, însă niște degete puternice mă gâtuie, oprindu-mi cuvintele.

Preotul care nu mă strânge de gât își aruncă pumnul greu prin aer, țintind spre capul tânărului.

Tata spune că sunt o fată bună și are dreptate. Dar când preotul își strânge degetele mai mult și vederea începe să-mi fie năpădită de muște negre din pricina lipsei de aer, îmi dau voie să ripostez, doar puțin. Trebuie, îmi spun. Nu există altă soluție. Când el slăbește strânsoarea pentru o clipă – probabil cât să nu măucidă, totuși – trag aer în piept cât pot, oferindu-le plămânilor mei lacomi fluxul de aer care-mi electrizează corpul.

Și, pentru prima oară, îl simt – un curent arzător, acut, care mă străbate începând din tălpi, trecând prin picioare, prin măruntaie, prin inimă, până în vârful degetelor. Miezul fierbinte al pământului, sângele de lavă al Caldarasului urcă prin corpul meu, se unește cu spiritul meu. *Suntem una*, șoptește el, fără cuvinte. *Suntem totul*.

Îl abat asupra preotului, o descărcare, o expirație. După numai o clipă, închid fluxul de energie înapoi în corpul meu, în pământul de dedesubt, îngrozită de ce-am putut descătușa.

Însă acum preotul este în flăcări.

Ei bine, n-am mai făcut *asta*.

El se rostogolește pe pământ, încercând să stingă pâlpăirile roșii de pe marginile robei. Fața îi este însângerată și arsă, pistolul e fier înroșit, alături.

Celălalt preot se holbează la mine.

— Cum, talpa iadului ai...?

Dar am zbughit-o, alergând înapoi prin gang. Trage cu pistolul; o ladă explodează în fața mea. Eu continui să fug, dar el nu mă urmărește. Nu mă mai poate prinde acum. Sunt prea rapidă și o știe. Mă opresc, ascunzându-mă într-o nișă mizerabilă și arunc o privire îndărăt, prin ceață.

La naiba. Al doilea preot și-a îndreptat mânia asupra tânărului muncitor care încercase proteste să mă ajute. *La naiba, la naiba, la naiba.* Muncitorul se chinuie să-și apere fața cu brațele, ferindu-se de pumnii preotului.

Mă furișez spre ei câțiva pași, cu grijă să mă țin pe lângă marginile întunecate, murdare.

— Habar n-ai ce era creatura pe care tocmai ai ajutat-o să scape! răcnește preotul.

Muncitorul se clatină când un pumn îl nimerește în falcă. Tresar auzind trosnetul.

— Opăritule, plod de strălung ce ești!

Îi dă o lovitură puternică și muncitorul se prăbușește, cu obrazul șiroidind de sânge.

Mi-am petrecut toată viața încercând să trec neobservată. Ar fi înțelept din partea mea să mă duc înapoi la Aleea Nebunului, să încerc să mă salvez și să scap de preoți și de îndatoririle Templului lor, să uit de palpitanța mea răbufnire de violență.

Însă un val de greață îmi cuprinde stomacul privind fața însângeraată a muncitorului cu ochii strănși de durere, care nu poate fi cu mult mai în vârstă decât mine. Preotul în robă albastră îl lovește acum cu picioarele, bocancii lucioși aplicând lovitură după lovitură corpului nemișcat. Primește bătaie pentru că a încercat să mă ajute.

Muncitorul izbutește să-și ridice brațele peste față, dar clericul continuă să-l lovească. Sunetele îmi fac rău – bufnituri înfundate și trosnete și strigăte gătuite.

— Cine, talpa iadului, crezi că ești? mârâie amenințător preotul la el.

Asta mă face să ezit. Este o întrebare la care eu, una, n-am fost niciodată în stare să răspund mulțumitor.

Aripi-roșii. O creatură a răului, amenințătoare, căreia nu-i pasă dacă vreun muncitor este omorât în bătaie într-un gang.

Alter. O făptură de putere și lumină, care se opune nedreptății.

Ființă omenească...

Pe coada lui Ver, preotul m-a observat. Sunt încă prea departe ca să aibă vreo șansă să mă prindă, dar își încarcă din nou pistolul. Muncitorul se zvârcolește pe jos, mânjind pământul cu sângele lui. Înghit nodul din gât.

Preotul mijește ochii prin ceața subțire.

— Te-ai hotărât să te supui judecății?

Mă fixează cu o privire chiorâșă. Este curajos, trebuie să-i recunosc meritul ăsta.

— Nu, îi strig.

El își pune o mână în șold.

— Atunci ce mama focului faci?

Arăt spre grămada sângerândă de la picioarele lui.

— Păi, eu n-am bătut pe cineva până a fost gata să-și dea duhul. Fac un pas în față. Încă.

Ce naiba fac? Mă dau eroină? Îmi bag din nou mâinile în buzunare, ca să le ascund tremurul.

Muncitorul zace nemișcat. Preotul ridică pistolul. Stă cu pieptul înainte, celălalt braț atârându-i depărtat de corp. Simian. Strămoșul făpturii noastre, la fel cum creaturile vorace, cu piele și solzi din vremurile străvechi au fost pentru păsările răpitoare din vremurile noastre.